

88. møde.

Onsdag den 31. maj kl. 14.

Formanden: Nordisk Råds delegation har afgivet beretning til folketinget angående Nordisk Råds 8. session afholdt i Reykjavik 28.-31. juli 1960 og 9. session afholdt i København 18.-24. februar 1961. Eksemplarer er omdelt.

Medlem af folketinget Aksel Larsen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Er det med regeringens billigelse, at nationalbanken har hævet diskontoen?“

Medlem af folketinget Herluf Rasmussen har meddelt mig, at han ønsker til statsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Med hvilken motivering har statsministeriet nægtet Dansk Boldspil Union tilladelse til at flage med det østtyske flag i Københavns Idrætspark i forbindelse med den officielle landskamp i fodbold mellem Østtyskland og Danmark?“

Spørgsmålene er optaget på dagsordenen for tingets spørgetid i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Baagø* til statsministeren:

„Agter regeringen at nedsætte en kommission vedrørende svangerskabslovgivningen, og vil den i så fald indvælge repræsentanter for kirken, skolen og Unge Hjem-bevægelsen i denne kommission?“

Baagø: På baggrund af den seneste tids bladskriverier om, at den i 1956 vedtagne svangerskabslov ikke har formået at løse problemerne omkring svangerskabsafbrydelserne, idet ulovlige svangerskabsafbrydelser stadig forekommer i et uhyggeligt antal, har det været antydet, at regeringen omgås med planer om at nedsætte en ny

kommission til behandling af svangerskabsproblemerne. Bl. a. har læge V. A. Fenger i en kronik i Kristeligt Dagblad af 29. april i år fremsat en udtalelse herom. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere følgende fra denne kronik:

„Nu skal svangerskabsloven revideres, hævdes det. Det nævnes, at en række sagkyndige skal rådslå, og at mindst tre ministerier vil blive repræsenteret i kommissionen. Man hefter sig ved ordet „mindst“ og tænker over, hvilke tre ministerier det nu kan dreje sig om. Justitsministeriet må vel være selvskrevet og socialministeriet, under hvilket mødrehjælpen sorterer. Så nævnes undervisningsministeriet, for nu skal der undervises i, hvorledes man med mindst mulig risiko for svangerskab kan samle i eller uden for ægteskab. Kirkeministeriet nævnes ikke, men mon dog ikke vor udmærkede kirkeminister kunne ønske sig at få et ord med i laget. Kirken må da have bidrag at yde i den sag.“

Det forekommer mig helt usandsynligt, at den høje regering skulle kunne nedsætte en kommission til at behandle svangerskabslovgivningen uden samtidig at indvælge repræsentanter, som ville kunne fremlægge både etiske og kristelige synspunkter vedrørende denne sag. Mange i det høje ting vil sikkert kunne erindre, hvorledes kirkelige kredse og Unge Hjem-bevægelsen, forinden den nugældende svangerskabslov blev vedtaget, rejste en aktion for at få loven ændret på et afgørende punkt, og man vil også huske, hvorledes alle disse henvendelser blev afvist af det udvalg, der arbejdede med lovforslaget, med den motivering, at det var for sent, man var kommet med sin aktion.

For at det samme ikke skal kunne siges næste gang, denne lovgivning skal behandles, men også for at repræsentanter for disse kredse i befolkningen under selve kommissionsarbejdet kan få lejlighed til at gøre deres indflydelse gældende i kommissionen, er det, jeg retter følgende spørgsmål til regeringens chef, den højtærede statsminister:

„Agter regeringen at nedsætte en kommission vedrørende svangerskabslovgivningen, og vil den i så fald indvælge repræsentanter for kirken, skolen og